

ΠΡΟ ἀρετῶν ἑτῶν, ἤρθε στὴν Ἀθήνα, σὺ σ τ η μ ἑ ν ο ς, σὺ τὸ γνωστὸ λό- γιο καὶ δημο- σιογράφου κ. Γ. Κορομηλά, ἔ- ν α ς Ἰταλὸς δι- μ ο σ ι ο γ ρ ὄ φ ο ς, ἀναρχικός, γιὰ νὰ τὸν ξε- νάγησιν καὶ τὸν α τ α τ ο π ῖ σ η σ τὰ πρῶτα τῆς Ἑλλάδος. Ἀφ' οὗ ὁ κ. Κο- ρομηλάς τὸν συνώδευσεν ἐδῶ κ' ἕνεκ καὶ τοῦ ἔδωκε ὅσες πληροφορίες ζήτησε, ρώτησε τὸν Ἰταλὸ :

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

—Δὲν λές καλύτερα, τὸ ἀπάντησε ὁ κ. Καμπούρογλου, ὅτι κἄθεσθε στὴν ὁ- δὸ ... Πρὸς- στείλατότου!

Ἄφ' οὗ ὁ κ. Κορομηλάς ξεναγῶς ἐνὸς Ἰταλῶ...ἀναρχικοῦ! Μιὰ καλὴ συμβουλή. Ὁ Ἰταλὸς παίρνει τὴς ἐκλίσεις του καὶ φύγει. Ὁ κ. Καμπούρογλου...ἀλλοιότης! Πῶς ἔφτασε σὸ σπῆτι τοῦ κ. Σιγού- ρου. Στὰ Τευρκεούβια. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας στὴν Ἀθήνα. Ἡ συναυλία τῆς Μανδολινάτας σὲ τὸ παλάτι. Ὁ κ. Σταμ. Σταμ. ἐγκαθέρριπτε μέσῃ ἑνα...φράξο. Ἐνὰ σπῆτι τοῦ βασιλιῆ. Ἐνὰ ἀ- στέιο πού εὐχάριστεν τὸν Γεώργιο, κτλ.

—Καὶ ποὺ εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς ἀφιξέως σου στὴν Ἑλλάδα ;
—Νὰ κάνω προπαγάνδα, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος, ὑπὲρ τῆς ἀναρχίας.
—Υπερ τῆς ἀναρχίας εἶπατε ; ξεναρῶθησε ἐκπληκτος ὁ κ. Κορο- μηλάς.
—Μάλιστα, ὑπὲρ τῆς ἀναρχίας.
—Τότε, τὸν συμβούλευε ὁ κ. Κορομηλάς, γυρίστε πίσω στὴν Ἰταλία.
—Καὶ γιατί ;
—Γιατὶ δὲν θὰ κάμετε τίποτε ἐδῶ πέρα. Στὴν Ἑλλάδα, φίλε μου, ἀπὸ τὸν βασιλέα Γεώργιο ὡς τὸν τελευταῖο πολίτη, ὅλοι εἰμεθα...ἀναρ- χικοὶ !..

Ὁ Ἰταλὸς χαμογέλασε καὶ δὲν εἶπε λέξι.
Σὲ λίγες ἡμέρες ὅμως ξανατῆρε πάλιν στὸν κ. Κορομηλά.
—Ἐλγες ὄχι, τοῦ εἶπε. Τίποτε δὲν ἔσκια καὶ φεύγω γιὰ τὴν Ἰταλία. Καὶ ἔφυγε πρᾶγματι.

Γεωργίου, ἐπακολούθησε συναυλία ἀπὸ τὴν τότε χορωδία τῆς Ἀθηναϊ- κῆς Μανδολινάτας, τοῦ ἀρίστου αὐτοῦ σοματιεῦ, τὸν ποῖον δηρῆναι καὶ διευθύνει ὁ κ. Λάμψας.

Τότε ἡ Μανδολινάτα διετέλει ἰσὺ τὴν ὑψηλὴν ἐπιτοτεῖαν τοῦ κ. Ἀ- λεξ. Φιλαδελφέως.

Ἡ συναυλία ἐδόθη στ' ἀνάκτορα, ἐνώπιον τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸν ὑψηλῶν τῆς ξένου.

Τότε μέλος τῆς Μανδολινάτας, λαμβάνων τὰ πρῶτα τὸν μαθηματα στὴν κithάρα, ἦταν καὶ ὁ κ. Σταμ.Σταμ., ὁ ὁποῖος ζήτησε ὡς χάριν νὰ λάβῃ κ' αὐτὸς μέρος στὴ συναυλία, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ παραω- λοβήσῃ ἀπὸ κοντὰ τοὺς βασιλεῖς καὶ νὰ γράψῃ στὴν Ἐκκλήσια τὴς ἐπιτοτεῖας του.

Ὁ κ. Λάμψας καταπέλασ προ τῆς θρασεῖας ἀξιόσεως τοῦ μικροῦ τότε μαθητοῦ, ἀλλὰ ὁ ἐπιτελάρχης τῆς Ἀθηναϊκῆς Μανδολινάτας κ. Μήτσος, λοχαγὸς σήμερα στὴν ἰατρικὴ ὑπηρεσία τοῦ Ἑλληνικοῦ στρα- τοῦ, ἐνθουσιάζηκε μὲ τὴν ἰδέα αὐτῆ τοῦ κ. Σταμ. Σταμ., καὶ καταφῶ- ρησε νὰ τὸν πάρονιν μαζὺ τους σὲ τὸ παλάτι.

Μιὰ ἡμέρα ὁ ποιητὴς κ. Μαρῖνος Σιγούρος ἐκάλεσε σὲ γέμιμα τὸν κ. Λημ. Καμπούρογλου, σὸ σπῆτι του.
—Ποῦ κάθεσαι ; τὸν ρώτησε ὁ Καμ- πούρογλου.
—Στὴν ὁδὸ Προαστείου, ἀριθμὸς τό- σο, τοῦ εἶπε ὁ κ. Σιγούρος.
Τραβῆι, λοιπόν, τὸ μεσημέρι ὁ κ. Καμπούρογλου στὴν ὁδὸ Προαστείου, γιὰ νὰ βῆ τὸ σπῆτι τοῦ κ. Σιγούρου.
Καὶ τραβῆι, καὶ τραβῆι, καὶ τρα- βῆι, καὶ δὲν ἔφτανε ποτέ. Τὸ σπῆτι τοῦ κ. Σιγούρου ἦταν σὸ τέμα τῆς ὁδοῦ Προαστείου, ἡ ὁπία, ὡς γνωστὸν, εἶνε μακροτάτη ὁδὸς, φθάνουσα ὡς τὰ Τουρ- κωδοῖνια.

Τέλος πάντων, μετὰ ξεθεωτικῆ ὁδο- πορίας, ἔφτασε ὁ κ. Καμπούρογλου στὸν ἀριθμὸ πού ζητοῦσε.
—Τί ἔγινες ; τὸν ρώτησε τότε ὁ Σι- γούρος, πού τὸν περιμενε ὡρα ἀρετικῆ.
—Βῆ ἀδελφῆ, πού εἶπες δι κάθεσαι ; τὸν ἀντηρῶθησε, λαχανιασμένος, ὁ κ. Καμπούρογλου.
—Στὴν ὁδὸ Προαστείου, δὲν σοῦ εἶτα ;

Ντιμῆνος, λοιπόν, μὲ ἑνα φράξο, ὁ κ. Σταμ. Σταμ., σὸ ὅποιο μορῶσεν νὰ... χορῆσῃ κ' ἑνας ἀκούα ἀνθρώπος, καὶ κρατῶντας καὶ μιὰ κithάρα, μπῆκε στὰ ἀ- νάκτορα καὶ ἔλαβε τὴ θέα του, μὲ τοὺς ἄλλους τῆς Μανδολινάτας.

Μετὰ τὸ γέμιμα ἐδόθη — ὅπως εἶπαμε — ἡ συναυλία, τῆς ὁποίας ἡ ἐπιτυχία ἦ- ταν καταπληκτικῆ.

Τόσον μάλιστα καταπληκτικῆ, πού ἐν- θουσιάζηκε καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας καὶ ἐξεδήλωσε τὸν ἐνθουσιασμό του καὶ στὸν δικὸν μας βασιλέα, τὸν Γεώργιο.

Γεμάτος κέρη ὁ Γεώργιος, μετὰ τὸ τέλος τῆς συναυλίας, πλησίασε τοὺς ἐ- ταίρους τῆς Μανδολινάτας καὶ τοὺς συ- νεχῶν.

—Μπαρό, μπαρό !.. Ὁραία !.. Εἶ- γε !.. Ἡ ἐπιτυχία σας ἦταν μεγάλη. Ὁ Ὑψηλὸς ἀδελφός μου, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας, ἔχεινε καταγοητευμένος. Ἡ Μανδολινάτα μας, εἶπε, εἶνε μιὰ ἀπὸ τὴς καλύτερες μανδολινάτες, καὶ τῆς Ἰταλίας ἀκόμη. Εἶγε !.. Εἶ- γε !.. Μπαρό !.. Νὰ ρηθῆτε καὶ πάλιν σὸ σπῆτι μου νὰ παίζετε... (Ἐν- νοῦσε, βέβαια, τὸ παλάτι).

Μόλις τὸ ἄκουσε αὐτὸ ὁ κ. Μήτσος, ἐνὰ ρηθῆε καὶ σὸ σπῆτι μου νὰ παίζετε, γύρισε καὶ εἶπε στὸν κ. Σταμ. Σταμ., πού στεκόταν φορη- μένος τὸ...φράξο καὶ τὴν κithάρα, δίπλα του :

—Δὲν τὸν ρωτᾶς πού κάθεται ;
—Ποῦ δὲν τὸ σπῆτι του ; ρώτησε τότε ἀστεγεινόμενος ὁ κ. Σταμ. Σταμ. τὸν κ. Λάμψα, σιγανά.

Ἄσο σιγὰ ὅμως καὶ ἄν τὸ εἶπε αὐτὸ, τὸ ἄκουσε ὁ κ. Φιλαδελφέως καὶ ἐπαράχθη, ἐπιτόνησε καὶ ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὸν κ. Μήτσο καὶ τὸν κ. Σταμ. Σταμ. μὲ τὰ πόδια του, γιὰ νὰ πάρονιν.

Ὁ βασιλεὺς ἄκουσε ἐπίσης τὰ λόγια τοῦ κ. Σταμ. Σταμ., εἶδε τὰ κι- νῆματα τοῦ κ. Φιλαδελφέως, εἶχε ὅμως τὰ κέρη του ἐκεῖνη τὴ βρα- δεῖα, καὶ εἶπε :

—Ἀφῆσον. Καλὸ ἦταν αὐτὸ πού εἶπε ! Ἐξῆντο. Μὴν τὸν ἐπι- οδῆις...
Καὶ χαμογέλασε.

(ΣΗΜ. «Μπουκέτους».—Παρακαλεῖται ὁ κ. Μήτσος, ἀν ἐνθουμείται καλύτερα τὸ ἀνεκτόστο αὐτὸ ἢ καὶ ἄλλα τῆς βραδειῆς ἐκεῖνης, νὰ μᾶς τὰ ἀνακοινώσῃ).

τῆς πτώμα κ' ἄφιος ἀ τῆς πέση ἑνα χαρτί ἀπ' τὰ χέρια, ἐνὸ τὰ ἄσπρα φελλῆ τῆς ψιθύριζαν σιγαλά:
—Ἀνώφελῃ ἡ χάρι, πειά... Ἐφτασα ἀργά!..
Μιὰ ἄγρια τύφι μαστίγωσε τὴν ταραγμένη ψυχὴ τοῦ λοχα- γοῦ. Ἐσκυβε ἄτονα, συμμαζεψε τὸ χαρτί, καὶ διαβάζοντάς τὸ στὴν τρεμάμενη λάμψ τῶν νεκρῶν, μούγκρισε ὑπόκωφα:
—Εἴν' ἀθῶος... Διαταγὴ τοῦ στρατηγοῦ νὰ ἀφεθῆ ἐλεύθερος... Λίγα λεπτά καὶ θὰ σωνόταν... Ἡ βίαση μου τὸν σκότωσε... Κα- τάρτα!..
Ἡ σφιγμένη γροθιά του χτύπησε μὲ λύσσα κ' ἀπόγνωσι τὰ φαρδῆα στήθη του. Μὰ ἡ κραυγὴ τοῦ ὑπολοχαγοῦ ἀντήχησε ἀφαικὰ μέσῃ στὴν ἄγρια νύχτα, πλημμυρισμένη ἀπ' τὴν πύ ἀ- συκράτητῃ λαχάρτα:
—Ζῆ, λοχαγέ μου!.. Ζῆ, δεσποινίς!.. Δὲν θάσταγε ἡ καρ- διά μου νὰ ὀφρανεῖ μιά τόσο ἀγαπημένη καὶ φιλόστοργη οἰ- κογένεια... Ἐπτα στοὺς πιστοὺς φαντάρους μου νὰ σημαδέψουν ψηλά, πολὺ ψηλά, κ' ἐκείνι μ' ἄκουσαν... Ἐπίσης εἶπα καὶ στὸν Τζάκσον νὰ πέση μὲ προποήσει... Δοξασμένο τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα!..
Ἄλιαν τὰ μάτια ἦσαν δακρυμαμένα ἀπ' τὴν ἀλλόκοτη καὶ με- γαλειώδη σκηνή. Δακρῶντες ἐπίσης κ' ὁ Τζάκσον, σίγουρος γιὰ τὴ χάρι πειά, πιναχθεκ ὀρθὸς κ' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὴν μισολιπόθυμὴ ἀδελφῆ του, ἐνὸ ὁ Οὐλίκιος ἔσπετε ἐπίσης στὴν ἀγκαλιά τοῦ μεγαλόψυχου ἀξιωματικοῦ του, μουρμουρίζοντας πνιχτά:
—Σ' εὐχαριστοῦ, ὑπολοχαγέ... Σὲ τιμωρῶ μὲ 10 ἡμέρες φυ- λακία γιὰ παράδοσι καθήκοντος καὶ σοῦ χαρίζω τὴν ἀλιάνια εὐγνωμοσύνη μου, γιὰτὶ μὲ γλύτωσες ἀπ' τὴ φρικτῆ τύφι!..

Ἐζήτησε πόσα κάρτ - ποστάλ ζοδευθῆκαν τὴν Πρωτοχρονιά τοῦ 1900 στὴν Ἑλλάδα ;
Παραπάνω ἀπὸ 3.000.000 !..
Πόσο μεγάλος ἀριθμὸς γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἀλήθεια !.. Ἄλλὰ τότε τὰ κάρτ - ποστάλ ἦσαν στὴν ἀκμὴ τους. Ἐνὼ σήμερα ἄρχισαν νὰ παραωμάζουν, νὰ μὴ θεωροῦνται πολὺ...σὶκ !..